

DE SISTE

De av oss som vokste opp under krigen og kom opp i tenårene like etter at den var over var trolig den siste generasjon som hadde det moro. Virkelig, ekte hjemmelaget moro og underholdning. De enorme endringene Den annen verdenskrig førte med seg hadde ennå ikke gitt seg merkbare utslag; livet ruslet stort videre sett på samme måte det hadde gjort det i generasjoner. Radio hadde vel de fleste; bilene var få og kjørte med bedagelig fart, fly var noe som var laget for å frakte bomber - ikke passasjerer, og ønsket du å reise fra A til B måtte du gå eller sykle, eller reise med buss, trikk eller båt. Det tok sin tid, men hvem hadde det vel forrykende travelt? Resten av verden eksisterte, jovisst – men den var langt borte. Svært langt borte og praktisk talt utenfor rekkevidde for de fleste av oss.

Vi kunne sykle praktisk talt uhindret omkring som vi ville uten fare for å bli nedkjørt eller påkjørt – hvor gater og veier i dag er stappfulle av biler akte vi på kjelke eller gikk på ski om vinteren og spilte fotball om sommeren. Supermarkeder eksisterte ikke – dagens innkjøp ble gjort i butikken på hjørnet.

Kino og teater sørget for underholdning, men bare i den utstrekning lommepenger og foreldre tillot – begge deler langt fra tilstrekkelig etter vår mening.

Fjernsyn, mobiltelefoner, iPad, datamaskiner --- helt og totalt ukjente ting som lå langt inn i fremtiden.

Kort sagt: da freden brøt løs i Norge i 1945 etter fem års okkupasjon fortsatte livet der det stoppet i 1940, om enn under vanskeligere forhold med rasjonering, mangel på det meste og totalt fravær av mye. Vi måtte lage vår egen underholdning, vår egen moro. Vi var *aktive*, vi måtte bruke fantasien - til forskjell fra dagens ungdom som bare må trykke på en knapp eller to for å bli servert på en skjerm all den underholdning de vil ha.

De aner ikke hva de går glipp av.